

24th January 1961]

DR. A. SREENIVASAN : Sir, is it a fact that the Tahsildar himself against whom the complaint was made was the enquiring officer?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I thought the hon. Member referred to the enquiry about the transfer. If it is an enquiry about the Tahsildar, an officer above the Tahsildar only can enquire.

DR. A. SREENIVASAN : I want to know who is the officer here—the Revenue Divisional Officer or the Tahsildar himself—who enquired into the complaint of the gentleman?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : The complaint against the Tahsildar is enquired into by the superior officer and the complaint against the transfer of land was enquired into by the Tahsildar himself.

DR. A. SREENIVASAN : Sir, I want to be specific. My information is that the Tahsildar himself wrote to the Revenue Divisional Officer saying that there is nothing against him, and the Revenue Divisional Officer seems to have simply come to the same conclusion as the Tahsildar. I want to know specifically whether the Revenue Divisional Officer conducted the enquiry or the Tahsildar himself did it. I would like the Hon. Minister to place a copy of the report on the table of the House.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : The enquiry was by the Revenue Divisional Officer. I may go a step further and say that the Collector agreed with the Revenue Divisional Officer and dropped further action.

DR. A. SREENIVASAN : May I ask, Sir, whether a copy of the report will be laid on the table of the House for the information of the public?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : It is not usually placed on the table of the House. Sufficient information has already been given.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

III.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—cont.

*** SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR :** தலைவர் அவர்களே, மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். அவர்களுடைய உரையைப் பாராட்டுவதற்கில்லை. நமது நாட்டுக்கு மாட்சிமை தங்கிய பிரிட்டிஷ் ராணி அவர்களும், அவருடைய புருஷரும் தம்பதிகளாக வருவதில் மகிழ்ச்சி தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். நாம் காமன்வெல்த்தில் நாமாகப் போய் சேர்ந்திருப்பதாக உரையில் சொல்லியிருக்கிறது. நம் நாட்டில் பங்காளிகள் பாகம் பிரிக்கிறபோது எழுதுகிற ஒரு எழுத்தைப்

[Sri A. K. Thangavel Mudaliar] [24th January 1961]

போல இருக்கிறது. நாம் பிரிந்து விட்டோம். ஆனால் சூதக பாத்தியம் தவிர மற்ற எல்லா தனநொண பாகத்திலிருந்து விடுவித்துக் கொண்டோம் என்று எழுதுவார்கள். அது போலத் தான் பிரிட்டிஷ் காமன்வெல்த்தில் நாம் சேர்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

அடுத்தபடியாக இப்போது இரண்டு ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் போட்டு காரியங்களைச் செய்து வருகிறோம். இந்த மாதிரித் திட்டங்கள் போட்டு சர்க்கார் செய்கிற காரியங்கள் எல்லாம் மக்களுக்கு நல்ல சுக வாழ்வு வாழ்வதற்காக ஏற்பாடு செய்யப் பட்ட திட்டம். இப்போது பத்து வருடங்களாகத் திட்டம் போட்டு செய்கிற காரியங்களினால் உணவுப் பொருள்கள் அதிகவிலை இறங்கவில்லை. நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக்கொண்டேதான் வருகிறது. திட்டங்கள் போட்டு காரியங்கள் செய்வதில் பல இலாகாக்கள் இருக்கின்றன. ஒரு இலாகாவில் மாத்திரம் போட்ட திட்டங்களைச் சரிவர நடத்தி மக்களுக்கு பயன்படக் கூடிய காரியங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அது எலக்ட்ரிஸிடி டிபார்ட்மென்ட். மற்ற இலாகாக்கள் அம்மாதிரிச் செய்து நல்ல பலனை ஏற்படுத்தவில்லை. அதனால்தான் சர்க்காரில் ஏதோ கோளாறு இருக்கிறது என்று தெரிகிறது. நிர்வாகக் கோளாறு இருக்கிறது. நிர்வாகம் சரிவர நடைபெறவில்லை. உணவுப் பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டால் அலை நாளுக்குநாள் அதிக மான விலையில் போவதற்குக் காரணம் என்ன? அதை சர்க்கார் நன்றாக ஆராயவேண்டும். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் போடப்பட்டு அது அமுலுக்கு வர இருக்கிறது. இத்திட்டத்தில் 191 கோடி ரூபாய் மத்திய சர்க்காரால் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தூறு கோடியை வரி போட்டோ அல்லது வேறு வகையிலோ நாம் வருவாய் தேடவேண்டும். வருவாய் எந்த வழியில் தேட முடியும்? இப்போது சர்க்கார் வரிபோட்டு போட்டு ஜனங்கள் கட்ட முடியாத நிலைமையில் வாழ்க்கை நடத்தமுடியாத நிலைமையில் தவிக்கிறார்கள். இந்த சமயத்தில் சர்க்கார் என்ன வியாபாரம் செய்து பணம் சேர்க்கப்போகிறார்கள்? வரிபோடப் போகிறதா என்று தெரியவில்லை. வரிபோட்டால் இனி மக்கள் தாங்க முடியுமா? வரி வரியென்று போட்டு கட்ட முடியாது. மக்கள் அழுத கண்களோடு இருக்கிறார்கள். குடும்பம் நடத்த முடிய வில்லை. உத்தியோகம் செய்கிறவர்களும் நடுத்தர மக்களும் குறிப் பிட்ட வருமானம் உள்ளவர்களும் கூட குடும்பத்தை நடத்த முடியவில்லை. வெளியேயிருந்து கடன் வாங்குகிறார்கள். அப் போதுதான் நடத்த முடியும். கடன் வாங்கியபின் நாணயத்தைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. அதனாலும் அதிகத் துன்பப்படுகிறார்கள். இப்பொழுது அரசாங்கம் தனக்குத் தேவையான 100 கோடியைக் கடன் வாங்கவேண்டும், அல்லது வரி போடவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தைப்பற்றிப் பேசப் பட்டிருக்கிறது. சென்ற வருடம் 8 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இவ்வருஷம் 4 கோடி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் திட்டங்களுக்காக போர்வெல் வைத்து சிறிய நீர்ப்பாசன

24th January 1961] [Sri A. K. Thangavel Mudaliar]

திட்டங்களை ஏற்படுத்தினால் இதுவரை பயிராகாத இடங்களிலும் நன்றாக நெல் பயிர்களை உற்பத்தி செய்து நெல்லை அபிவிருத்தி செய்ய முடியும். அதைப்பற்றி இங்கு ஒன்றும் சொல்லவில்லை. சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டம் என்று போட்டு ஒரு திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு வருகிறது. அந்தத் திட்டத்திலே ரொம்ப அனுபவம் இல்லாதவர்கள் நிர்வாகத்தில் இருக்கிறார்கள். நான் பார்த்தவரை நல்ல அனுபவம் உள்ளவர்கள் அதில் இல்லை. அதனால் பல கேடுகள் சம்பவிக்கின்றன. ஆகையால் எவ்வளவு அதற்காக நாம் செலவழித்தாலும் அதற்குத் தக்க பலன் இல்லை.

அடுத்தபடியாக கூட்டுறவுத் திட்டத்தில் தொழிலாளர்களைச் சேர்த்து சில திட்டங்கள் தயார் செய்து அவை நடந்து வருகின்றன. தொழிலாளியை தொழிலாளியாகவே இருக்க அவை ஏற்பாடு செய்கின்றனவே தவிர அந்தத் தொழிலுக்கு அவன் சொந்தக்காரராகவோ முதலாளியாகவோ வர அவை துணை செய்ய வில்லை. இந்தக் கூட்டுறவு முறை இப்பொழுது வேறு ஒரு முதலாளியிடம் வேலை செய்கிற ஒரு வேலைக்காரனைக் கொண்டு வந்து கூட்டுறவு மூலமாக வைத்து வேலை வாங்குகிறதே தவிர அவன் அங்கும் வேலைக்காரன். கூட்டுறவுக்கு வந்தும் வேலைக் காரனாகத்தான் இருக்க முடிகிறது. சர்க்கார் ஏற்படுத்தும் கூட்டுறவு முறை அவனுக்குப் பிழைப்பு கொடுக்கிற அளவோடுதான் வேலை செய்கிறது. கம்யூனிச முறையிலும் அப்படித்தான். கூட்டுறவு என்று பேரை மாற்றி நம் அரசாங்கம். கம்யூனிசம் செய்வதை செய்கிறது. இரண்டுமே பாஷை ஒன்றுதான். இந்த முறை மாறவேண்டும். அதற்கு சர்க்கார் தக்க வழி செய்ய வேண்டும். வேலைக்காரனை வேலைக்குச் சொந்தக் காரனுக்குவது வேறு, முதலாளியாக்குவது வேறு. சர்க்கார் செய்யும் வேலையில் இப்போது வினைத்திட்டம் இல்லை. வினைத் தூய்மை இல்லை, வினை செய்யும் வகை இல்லை என்பதைத்தான் நான் சொல்லுகிறேன்.

SRI S. K. SAMBANDHAN : கனம் தலைவர் அவர்களே, நமது அரசாங்கம் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே எடுத்துக் கொள்ளப்போகும் பல வேலைகளைப்பற்றி கவர்னர் உரையில் குறிப்பிட்டிருப்பது மிகவும் மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்தியாகும். அதிலே ஒரு ஏமாற்றம்தான் இருக்கிறது. அரசாங்கம் எதிர் பார்த்த 400 கோடி ரூபாய்க்குத் திட்டம் தீட்டப்படாமல், கிட்டத் தட்ட 108 கோடி ரூபாய் வெட்டப்பட்டிருப்பது ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது. மேலும், அந்த உரையிலே முக்கியமான பிரச்சினைகளில் விலைவாசி ஏற்றத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டதனும், அதைத் தடுக்க என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப் போகிறார்கள் என்பதைக் குறிப்பிட்டதனும் மிகவும் வருத்தத்தக்கதாகும். விலை வாசிகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, கவர்னர் அவர்கள் எதிர் பார்க்கப்படும் அதிக உற்பத்தி “பம்பர் ஹாவெஸ்ட்” விலை வாசிகள் இறங்குவதற்குக் காரணமாக இருக்கலாமென்று ஹேஷ்யமாக நம்பிக்கை தெரிவித்திருக்கிறார். கடந்த 10 ஆண்டு காலத்தில் நடைமுறையைப் பார்ப்போமானால், அந்த மாதிரி

3-20
P.M.

[Sri S. K. Sambandhan]

[24th January 1961]

நடந்துவந்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்த விலைவாசிகள் சாதாரணமாக ஒரு சில காரணங்களை முன்விட்டுத்தான் ஏறுகின்றன. அத்தியாவசியமான உணவுப் பொருளாக இருந்தாலும், அவசியமில்லாத பொருளாக இருந்தாலும், இதே நிலைமைதான். ஒன்றிரண்டு மாதங்களிலே ஒரு சில காரணங்களால் விலை ஏறி விடுகிறது. அரிசியை எடுத்துக்கொண்டால், ஒன்றிரண்டு மாதங்களில், மூட்டைக்கு நான்கைந்து ரூபாய் விலை ஏறிவிடுகிறது. விலைவாசி ஏற்றத்தைத் தடுக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கப்போகிறது என்று தெரிகின்ற சமயத்தில், விலைவாசி இறங்குமுகம் காட்டுகிறது. இரண்டு, மூன்று ரூபாய் ஏறியதற்கு நான்கை, எட்டை அல்லது ஒரு ரூபாய் இறங்குகிறது. இவ்வளவு தூரம் இறங்கி அந்த நிலையிலேயே அந்த விலை நின்றுவிடுகிறது. பிறகு அடுத்த ஆண்டிலே மழையின்மையாலோ அல்லது அதிக மழையினாலோ, விலை மேலும் ஏறிக்கொண்டே போகிறது. 1950-ல் ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் இருந்த விலைவாசியையும் இப்பொழுது இருக்கும் விலைவாசியையும் எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், 50 சதவிகிதம் அதிகமாகியிருக்கிறது. இதைத் தடுக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, நூல் விலையைப்பற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். கடந்த ஆண்டிலே 40-ம் நம்பருக்குக் கீழ்ப்பட்ட நம்பர் நூலுக்கு விலை நிர்ணயித்தார்கள். அதை மில் சொந்தக்காரர்கள் ஒப்புக்கொண்டார்கள். அந்த விலை நிர்ணயம் நெசவாளர்களுக்கு உபயோகமாக இல்லை. நாற்பதாம் நம்பர் நூலுக்கு 28 ரூபாய் சொச்சம் விலை அரசாங்கம் நிர்ணயிப்பதற்கு மில் சொந்தக்காரர்கள் ஒப்புக்கொண்டார்கள். அது 40-ம் நம்பர் நூலுக்கு மட்டும் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அறுபதாம் நம்பர் நூலுக்கு விலை நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. அறுபதாம் நம்பர் நூலை எடுத்துக் கொண்டால்தான் 40-ம் நம்பர் நூல் கொடுப்போம் என்று மில்காரர்கள் சொன்னார்கள். அந்த 60-ம் நம்பர் நூலுக்கு இரண்டு ரூபாய் விலையேற்றிச் சொன்னார்கள். அதனால் விலை நிர்ணயித்ததன் பலன் நேரிடையாக நெசவாளிக்குப் போய்ச் சேரவில்லை. அவர்கள் இதேவையில்லாத 60-ம் நம்பர் நூலை வாங்க வேண்டியிருந்தது; விலையும் இரண்டு ரூபாய் கூட்டிக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. ஆதலால், அரசாங்கம் நினைத்தபடி 40-ஆம் நம்பர் நூலுக்கு விலை குறையவில்லை.

அடுத்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே, விவசாயத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. அறுபத்தி ஏழரை லட்சம் டன் உணவு உற்பத்தி செய்ய வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டிருப்பது சந்தோஷப்பட வேண்டியதுதான். ஆனாலும் அந்த இலக்கு அடையப்படுமா? இரண்டாவது திட்டத்திலே நிறைவேற்றிய திட்டங்களைப் பார்க்கும்போது, இது சந்தேகத்துக்கு உரியதாக இருக்கிறது. விவசாயத்திற்கு முக்கியமான தண்ணீர், ரசாயன உரம் ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்த வேண்டும். ரசாயன உரம்தான் முக்கியமாக இப்பொழுது மிகவும்

24th January 1961] [Sri S. K. Sambandhan]

கட்டுப்பாடாக இருக்கிறது என்று எல்லா அங்கத்தினர்களுமே சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது கட்டுப்பாடாகத்தான் பல ஆண்டுகளுக்கு இருக்கும். இப்பொழுது விவசாயிகள் முன்பு இருந்ததைவிட அதிகமாக ரசாயன உரத்தைப் போட்டுப் பயிரிடுவதற்கு முன்வருகிறார்கள். அவர்களுக்குத் தேவைக்கேற்றபடி ரசாயன உரம் கிடைப்பதில்லை. நெய்வேலி போன்ற திட்டங்களால் உற்பத்தியாகும் ரசாயன உரங்கள் போதுமானதாக இருக்காது என்பது எனது கருத்து. ரசாயன உரம் சம்பந்தப்பட்டவரையில், வெளிநாடுகளிலிருந்து அதிகமாக இறக்குமதி செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்தால், நலமாக இருக்கும்.

3-30
p.m.

கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலமாக ரசாயன உரம் விநியோகிக்கப் பட்டு வருகிறது. இருந்தபோதிலும், அதில் பல குறைகள் இருக்கின்றன. இந்த உரம் சரியான காலத்தில் விநியோகிக்கப் படாமல் இருந்துவருகிறது. ஆண்டு முழுவதும், 12 மாதங்களிலும், ஒவ்வொரு ஊரிலும் ரசாயன உரம் விநியோகிக்கப் படுகிறது. அரசாங்கம் ஏன் இப்படி விநியோகிக்க விட்டுக் கொண்டிருக்கிறது என்பது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. எந்த மாவட்டத்திலும் 12 மாதமும் ரசாயன உரம் தேவைப்படாது. இரண்டு, மூன்று பயிர்கள் பயிரிடக்கூடிய நிலங்களாக இருந்தாலும், அந்தந்த காலத்திலே, அதாவது இரண்டு மூன்று மாதங்களில்தான், ரசாயன உரம் தேவைப்படும். அந்தக் காலத்திற்கு மாத்திரமல்லாமல், 12 மாதங்களிலும் விநியோகிக்கப்படுவதால், அது விவசாயத்திற்கு வேண்டியவர்களுக்குப் போய்ச் சேருவதில்லை. ஆகையால் அந்த உரத்தை அரசாங்கக் கிடங்கிலே வைத்திருந்து, விவசாயத்திற்கு வேண்டிய காலத்திலே, அதை விநியோகிப்பதற்கு அரசாங்கம் உத்தரவு பிறப்பிக்க வேண்டும்.

சென்ற ஆண்டு மழை பெய்ததினாலே எல்லா ஊர்களிலுமே பாசன வசதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. தண்ணீருக்குப் பஞ்சம் இல்லாமல் இருக்கிறது. சென்ற ஆண்டைப் போலல்லாமல், மழையில்தான் காலத்தில், தென்னாற்காடு போன்ற மாவட்டங்களிலே, விவசாயிகள் நீர் ஊற்றுக் குழாய்கள் மூலம் தண்ணீர் இறைத்து உபயோகப்படுத்திக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அரசாங்கம் பல நீர் ஊற்றுக் குழாய்கள் ஏற்படுத்திக் கொடுத்ததற்காக அரசாங்கத்திற்கு நான் மாவட்ட மக்கள் சார்பிலே நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இருந்தபோதிலும், இன்னும் அதிகமாக பூமிக்கு அடியிலே நீர் எங்கள் மாவட்டத்தில் இருப்பதால், இன்னும் பல திட்டங்கள் மூலமாக பல நீர் ஊற்றுக் குழாய்களைத் தென் ஆற்காட்டு மாவட்டத்தில் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தால், உணவு உற்பத்திக்கு நலமாக இருக்கும்.

வட்டார வளர்ச்சித் திட்டங்கள் சம்பந்தப்பட்டவரையில், கூட்டுறவு குறித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். திட்டங்களை நிறைவேற்றி மக்களுக்கு நல்லது செய்யவேண்டு

[Sri S. K. Sambandhan]

[24th January 1961]

மென்ற ஆர்வம் அரசாங்கத்திற்கு இருக்கலாம். ஆனால் செய்கின்ற திட்டங்களால் மக்களுக்கு என்ன பயன் ஏற்படுகிறது என்பதை அறியாமல், திட்டங்களை விஸ்தரித்துக்கொண்டுபோவதில் அர்த்தம் இருக்காது. எந்தக் காரியத்தைச் செய்தாலும், அதனால் பலன் ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். திட்டங்களில் முழுப் பலன் மக்களுக்குப் போய்ச் சேரும்படியாகச் செய்ய முடியுமா என்பதை முடிவு செய்து, மேலும் மேலும் திட்டங்களை விஸ்தரித்தால், நலமாக இருக்கும்.

மின்சாரம் சம்பந்தமாக, மற்ற அங்கத்தினர்கள் அரசாங்கத்தைப் பாராட்டியதுபோல், நானும் மின்சார இலாகா அமைச்சரையும், மின்சார இலாகாவினரையும் பாராட்டுகிறேன். நான்தோறும் பல கிராமங்களுக்கு மின்சாரம் விஸ்தரிக்கப்பட்டு வருகிறது. இன்னும் அது விஸ்தரிக்கப்பட்டுப் போகிறது. ஒரு விஷயம் முன்புகூட குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். ஒரு ஊருக்கு மின்சாரம் விஸ்தரிக்கப்பட்டால், அந்த ஊரிலே விஸ்தரிக்கப்பட்ட அளவு போதுமா, அது நல்ல விதமாக உபயோகிக்கப்படுகிறதா என்பதைக் கவனித்துக்கொண்டு வரவேண்டும். அடுத்தபடியாக சுகாதார சம்பந்தப்பட்டமட்டிலும் மக்கள் அவதிப்படுவதையும் சென்னையிலே கூட்டம் அதிகம் இருப்பதைப் பற்றியும் பலர் குறிப்பிட்டார்கள். எனவே நான் அதைப்பற்றிக் குறிப்பிடாமல் மற்ற நகரப்புறங்களிலே, கிராமப்புறங்களிலே சுகாதார வசதிகள், ஆஸ்பத்திரி வசதிகள் மக்களுக்கு மிகமிகக் குறைவாக இருக்கிறது என்பதை கூறுவேன். கிராமங்களுக்குச் சிறிதளவு ஆஸ்பத்திரிகள் இருந்தபோதிலும்கூட அவற்றில் போதுமான அளவுக்கு மருந்து சப்ளை இல்லாததால் ஆஸ்பத்திரி இருந்தும் பிரயோஜனம் இல்லாத நிலையில் இருக்கிறது. ஆகையால் இருக்கிற மருத்துவ விடுதிக்குப் போதுமான மருந்துகள் கொடுக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக இத்திட்டத்தின்கீழ் நெய்வேலி அதிக விஸ்தாரமாக வேலை செய்யப்போகிறது என்பதை நானும் எங்கள் மாவட்ட மக்களைப்போல் மகிழ்ச்சி அடைந்தவனாக இருக்கிறேன். நெய்வேலி எங்கள் மாவட்டத்தில் இருந்தபோதிலும் சாதாரண சிறிய வேலைக்குக்கூட எங்கள் மாவட்டத்தில் இருக்கிறவர்களுக்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்காமல் இருந்துவருகிறது. இதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். அது தனிப்பட்ட கார்ப்பரேஷனாக இருப்பதால் கிளார்க் வேலைக்கோ அதற்கும் குறைந்த வேலைகளுக்கோ வெளிமாவட்டங்களிலிருந்து அழைக்கப்படுகிறார்கள். அதிலும் அங்குள்ளவர்களின் சொந்தக் காரர்கள் என்ற முறையிலும் கொண்டுவருகிறார்கள். இதை நான் குறுகிய மனப்பான்மையில் கூறுவதாகக் கொள்ளக்கூடாது. பல மாவட்டங்களிலிருந்து இந்த மாவட்டத்திற்கு வருவதை வரவேற்கிறோம். இருந்தாலும் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகமாக உள்ள இக்காலத்தில்

24th January 1961]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : பிறகு நெய்வேலி கிராமத்தில் உள்ளவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்று வரும். யாருக்கும் வேலையில்லை என்று சொல்லாமல் இருப்பது நியாயமானது.

SRI S. K. SAMBANDHAN அதற்குச் சொல்லவில்லை. அங்கு இருப்பவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படாமல் மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. நடைமுறையில் சரியாக இல்லை என்றுதான் சொல்கிறேன். அதனால் குறிப்பிடவேண்டியிருக்கிறது. வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இன்று அதிகமாக படித்தவர்கள் நிலையில் இருக்கிறது. பாவிடெக்னிக் போன்ற பள்ளிகள் அதிகமாகத் திறக்கப்படவேண்டும். எங்கள் மாவட்டத்தில் நெய்வேலி ஒன்று இருக்கிறது. இருந்தாலும் பாவிடெக்னிக் இரண்டு மூன்று விரைவில் ஏற்படுத்துவதற்கு அரசாங்கம் முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தூத்துக்குடி துறைமுகம் சீர்திருத்தம் சம்பந்தமாக அரசாங்கம் முயற்சி எடுத்திருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய ஒன்றாகும். ரயில்வே லைன்களுக்கான நம்பிக்கை தெரிவித்திருப்பதும் வரவேற்கத் தக்கதாகும். அதைத் தெரிவித்ததோடு நின்று விடாமல் காரியத்தில் நிறைவேற்றுவதற்கு அரசாங்கம் எல்லா நடவடிக்கைகளையும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த உரையில் நமது மாநிலத்தில் விவசாயத்திற்கு அடுத்த படியாக வேலை கொடுக்கக் கூடிய ஒரு தொழிலைப்பற்றி எதுவும் குறிப்பிடாதது மிகவும் வருந்தத்தக்கதாகும். அதாவது கைத்தறித் தொழிலைப்பற்றி எந்தவிதமான குறிப்பீடும் இல்லாதது மிகவும் வருந்தத்தக்கதுதான். இந்த மாநிலத்தில் உள்ள அத்தனை நெசவாளர்களுக்கும் ஏமாற்றமாகத்தான் இது இருக்கிறது. முக்கியமாக 'பிளீடிங் மதரஸ்' துணியின் நிலைமை ஓராண்டிற்கு முன்பே மந்திரி அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. மந்திரி அவர்கள் இனிமேலாவது நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வார் என்று நினைக்கிறேன். நடைமுறையில் எந்த விதமான ஒரு relief-ம் நெசவாளர்களுக்கு இன்றைய வரையில் வந்து சேரவில்லை. பலபேர் அவரவர்கள் உற்பத்தி செய்திருக்கிற துணியை ஈடாக வைத்து அந்தப் பணத்தை வாங்கி வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். மூன்று ரூபாய்க்கு அடக்கமாகக் கூடிய துணியை 15 அணுவுக்கும் 14 அணுவுக்கும் விற்று வருகிறார்கள். அழைச்சர் அவர்களிடத்தில் இதுபற்றிப் பல முறை குறிப்பிட்டும் இதுவரை நடவடிக்கை எடுக்காதது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. இன்னும் அவர்கள் சகித்துக்கொண்டுதான் வாழ்கிறார்கள். அதை நிவர்த்திக்க உடனடியாக ரூ. 10 லட்சம் கடனாகக் கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் கூட்டுறவு சங்க மூலமாகவோ அல்லது நேரிடையாகவோ கொடுத்து உதவவேண்டும். பத்து லட்சம் என்பது

[Sri S. K. Sambandhan] [24th January 1961]

அதிகத் தொகையில். அதைக் கொடுத்து நெசவாளிகளின் குறைகளை நீக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

2-40 P.M. * SRI S. P. SIVASUBRAMANYA NADAR : Mr. Chairman, in supporting the motion of thanks for the Address delivered by His Excellency the Governor, I wish to say a few words. His Excellency has referred to the third plan and as far as my district is concerned, we are very grateful for the address in that steps are being taken to have a deep-sea harbour at Tuticorin, for which people were clamouring for a long time. The necessity for it is very great. Apart from that, there are a few other minor ports in the district which are enjoying all the facilities required for a good Port. They were important ports some time in the past and they are now not in use. I refer to Kayalpatnam and Kulasekarapatnam. They were commanding very heavy commercial trade between Ceylon and our country. They are now closed and no vessel is allowed there. Even country boats are not allowed to take cargo either from here or from Colombo to this place. I request the matter may be considered and these two minor ports also may be revived to the convenience of the commerce of the district.

Another thing referred to by His Excellency is that it is intended to have three new railway lines in South India. Even in the pre-Independence days, the necessity for a line from Tirunelveli to Cape Comorin had been recognised by the Britisher and a survey had been made. But nothing further has been done so far. Even now, in the third plan, it is doubtful whether the Tirunelveli-Cape Comorin line will have priority at all. The Hon. Minister for Home in his speech on a previous occasion said that he had pressed the claims of all these three lines and let us hope and trust that in the third plan, we will have these long-neglected lines in the district.

I must congratulate the Hon. Minister for State Transport on the steps he has taken in introducing express buses on long routes. The public are not only in a position to travel comfortably long distances at shorter time at lesser cost but they are provided with special amenities like air-conditioned coaches, etc. There are several other amenities also for which the public must be very much thankful to the Hon. Minister. Even first-class railway stations do not have such amenities. Bus halts are provided with advance booking arrangements and waiting rooms. There are chairs, tables and benches for the use of passengers. There public convenience is also provided. There is provision of meals and tiffin for passengers. An attender is always in waiting taking care of the passengers waiting for buses. The charges also are moderate. They compare very favourably with the railway fares so much so that there is a rush for tickets. Advance booking is done ten days prior to the journey. People are not able to get seats always in spite of advance booking facilities being available. I would only request the Hon. Minister to provide more buses on the lines which need them.

24th January 1961] [Sri S. P. Sivasubramanya Nadar]

Sir, owing to the heavy rains which we had recently, the Tirunelveli district has been affected a great deal. There has been unprecedented flood in rivers and many huts and small dwellings of the poor people have been washed away. On the sides of river banks, on account of the cyclonic weather we had, particularly in the Tiruchendur taluk, plantain crops were destroyed. Trees were uprooted and much damage has been done to the people as a whole. There has been sea erosion in many places, mainly at Manapad and Ova-vi which the Hon. Minister for Works himself visited. Much havoc has been done in these places on account of the stormy weather. Very many people have been affected. As many as ten boats have been sunk off the Tuticorin coast and it has not been possible to salvage any of them. The loss has been heavy for the boat-owners. Something must be done by way of relief to these boat-owners and others affected by the cyclone and floods.

In the Third Plan for the State, provision ought to be made for a new bridge, either in substitution of the one already existing or in addition to it, connecting Tirunelveli and Palayamkottai. The present bridge was constructed with public munificence more than a century back and the authorities then did not contemplate the heavy load which that bridge is now carrying. It is made of brick and mortar and cannot carry the heavy traffic it is subject to. The bridge has, however, withstood the unprecedentedly heavy traffic but the strain is so great that it is always feared that the bridge may collapse at any time. There is no bridge other than this connecting Tirunelveli and Palayamkottai. The Government are always taking steps to have diversion roads or bridges in such cases but Tirunelveli has been ignored till now. As I said, the present volume of traffic that passes over the bridge is very heavy and though this matter has been brought to the notice of the authorities concerned many times, nothing has been done so far to have another bridge. This matter should be looked into at least now.

Then, Sir, I wish to refer to the working of the present Panchayats Act which came into force on the 1st January 1960. Under this Act, the panchayats which were originally under the direct control of the Local Administration Department—the Inspector of Municipal Councils and Local Boards and the Regional Inspectors—have been brought under the control of the Revenue authorities. The change is not a welcome one. People are already feeling the difference in administration. The Local Administration Department, having been trained in that work, has been accustomed to the way in which the public should be dealt with. The Local Administration officials were sympathetic to the panchayats and were attending to their needs properly. But the Revenue Department people, having been trained in a different atmosphere, are not moving with the people in the way in which they ought to move. This matter ought to be looked into and the supervising authority should be shifted to the original Local Administration Department from the Revenue authorities.

[Sri S. P. Sivasubramanya Nadar] [24th January 1961]

In this connection, I wish to point out another thing. The Act of 1958 came into force on 1st January 1960 and Rules have not yet been framed under the Act. There is a lacuna here. Even after the new Act has come into force, in some spheres the provisions of the old Act are applied still. We could understand such application as a transitional arrangement. As regards the rule-making power of the Government, once the new Act comes into force, the Rules must be under that Act. Very few Rules have been framed under the Act so much so the Courts are at a loss to know under what rules they have to decide cases. The old Rules have gone and no new Rules have been framed. There is difficulty particularly in regard to elections and disqualification of members. If it is the new Act, then no Rules are there. This must be looked into and either the old Rules should be re-enacted and issued under the new Act or new Rules should be issued so that people may not suffer.

I thank you, Mr. Chairman.

3-50
p m.

SRI V. M. SURENDRA RAM: தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்களுடைய உரைமீது என்னுடைய சில கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க ஆசைப்படுகிறேன். கவர்னர் அவர்கள் உரையில் விலை வாசியைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். வரவேற்கத் தக்க அம்சம். அதே சமயத்தில் விலைவாசி இப்போது உயர்ந்து கொண்டு போவதைப் பார்த்தால் பயமாக இருக்கிறது. குறிப்பாக நீலகிரி ஜில்லாவில் பார்த்தால் அரிசி ஒரு சூபாய்க்கு இரண்டு படி விற்றிருந்தது. இரண்டு படி என்றால் பட்டணம் படிக்கு ஒன்று.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: அங்கு potatoes விலை அதிகமாக இருக்கிறதே.

SRI V. M. SURENDRA RAM: அதுவும் இப்போது விலை குறைந்துவிட்டது. அரிசியின் விலை அதிகமாகிவிட்டது, வருவாய் கிடையாது. உருளைக்கிழங்கு விலை அதிகமானால்தான் அரைப் படி அரிசியாவது வாங்கமுடியும். எங்கள் ஜில்லாவில்தான் பட்டணம்படி ஒன்று என்று விற்றிருந்தது. இந்த அரிசி விலையைக் கம்மிபண்ண சர்க்கார் தலையிடவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக நியாயவிலைக்கடைகள் இருக்கின்றன. நீலகிரி ஜில்லாவில் அரிசி விலையாது. மற்ற ஜில்லாக்களில் இருந்துதான் வரவேண்டும். அதனால் வியாபாரிகள் அவற்றை இஷ்டம்போல் உயர்த்தி விற்றிருக்கிறார்கள். அங்கு நியாய விலைக் கடைகள் கம்மியாக இருக்கிறது. இன்னும் 50 சத விகிதம் அதிகமானால் பொது மக்களுக்குக் குறிப்பாக எஸ்டேட்டில் இருப்பவர்களுக்கு வசதியாக இருக்கும். இதை சர்க்காரிடம் பணிவுடன் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக ரோடுகளைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன். எங்கள் ஜில்லா டிஸ்ட்ரிக்டேசம். இரண்டாவது திட்டம் முடிந்துகூட இன்னும் அங்கு ரோடுகள்

24th January 1961] [Sri V. M. Surendra Ram]

மோசமாக இருக்கின்றன. இப்போது சர்க்காருடைய திட்டப்படி முதலில் formation அடுத்து மெட்டல், மூன்றாவது தார் போடுவது என்பதாகும். மழை வந்தால் சிரமம். இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பிறகு ரோடு இருக்காது. ஃபார்மேஷனுக்குப் (formation) பிறகு இரண்டு வருஷம் கழித்து மெட்டல் போடும் போது அங்கு ஒன்றும் இருக்காது. தார் போடும்போது இரண்டு முறை செய்ததும் அங்கு இருக்காது. ஆகையால் மூன்றையும் சேர்த்து ஒரே முறையில் போடவேண்டும். அது மாதிரி இல்லாவிட்டால் நஷ்டம்தான். மற்ற மாவட்டங்களில் ஒரு ரோடு ரூ. 2,000, 3,000-த்தில் போடவேண்டும். எங்கள் ஜில்லாவில் ஒரு மைலுக்கு 10,000 ரூபாய் வேண்டும். மூன்று தடவை ரோடு போடுவதால் கஷ்டமும் நஷ்டமும் தான் ஏற்படும். ஃபார்மேஷன், மெட்டல், தார் இம்மூன்றையும் ஒன்றுக்கப் போட்டால் சர்க்காருக்குப் பெருமளவில் லாபம் கிடைக்கும். இப்போது பஞ்சாயத்து முறைப்படி தலைக்கு 47 நயா பைசா பர்காபிடாலில் வேலை நடந்துவருகிறது. எங்கள் ஜில்லாவில் வருமானம் கம்மி, குறிப்பாக ஒரு கிராமத்திற்கும் மற்றொரு கிராமத்திற்கும் இடையில் வயல்தான் அதிகம். ஜனத்தொகை குறைவு. அதனால் ரெவின்யூ ரொம்பக் குறைவாக இருக்கிறது. மற்ற ஜில்லாக்களைப் போல இல்லாமல் ரோடு வசதியில் தனிச் சலுகை கொடுக்குமாறு சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக இண்டஸ்ட்ரிஸ். கனம் மந்திரி அவர்கள் வந்தபிறகு எங்கள் மீது கருணைக்காட்டி. எங்கள் ஜில்லாவில் கைத் தொழில்கள் முன்னேற்றம் அடையக்கூடிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து இப்போது நாங்களும் கொஞ்சம் மற்ற ஜில்லாக்களைப்போல் முன்னேற்றம் அடைந்தோம். துரதிருஷ்டவசமாக காதி போர்டு வந்தது. எங்களை அது பாதிக்கிறது. Village Industries Office ஒன்று இருந்தது. காதி போர்டு ஏற்பட்ட பிறகு அதை கோயம் புத்தாருக்குக் கொண்டுபோய்விட்டார்கள். நீலகிரி ஜில்லாவை அடிஷனல் சார்ஜாகப் போட்டிருக்கிறார்கள். கோயம்புத்தூர் ஜில்லா மிகப் பெரிய ஜில்லா.

மந்திரி அவர்கள் உருளைக்கிழங்கு நிலையைப்பற்றித் தெரிவித்தார்கள். கடந்த மூன்று, நான்கு வருடங்களாக நீலகிரி ஜில்லாவில் உருளைக்கிழங்கு விவசாயம் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாளுக்கு நாள் கீழே உள்ளவர்களும் உருளைக்கிழங்கு விவசாயம் செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டதால் முன்பெல்லாம் ரூ. 40-க்கு விற்பனை இப்போது ரூ. 20-க்கு கூட விற்கமுடியாமல் இருக்கிறது.

கச்சா பிலிம் பாக்டரி நடைமுறையில் வந்துகொண்டிருக்கிறது. அது மாத்திரம் நீலகிரி ஜில்லாவுக்குப் போதாது. Village Industries வந்த பிறகு கூட்டுறவு இண்டஸ்ட்ரிஸ் மூலமாக 13 சிறு கைத்தொழில் சாலைகள் ஆரம்பித்தார்கள். அது நடக்கும் நல்ல சமயத்தில் காதி போர்டு வந்தது. அதனால் நாம் எதிர்பார்த்த அளவு முன்னேற்றம் அடையமுடியாது. முன்பு இருந்ததைப்போல்

[Sri V. M. Surendra Ram]

[24th January 1961]

கோயம்புத்தூருக்குப் போகாமல் Village Industries Office-ஐ இங்கேயே வைக்குமாறு எங்கள் ஜில்லா சார்பில் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நீலகிரியில் உள்ள ஆபீசைக் கோயம்புத்தூருக்குக் கொண்டுபோகக் கூடாது.

அடுத்தபடியாக, கச்சா பிலிம் தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்கப் போகிறார்கள். நீலகிரி ஜில்லா நிலைமையைப்பற்றி ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறேன். குறிப்பாக, நீலகிரி ஜில்லாவிலிருந்து வரும் மனுதார்களைக் கவனித்துக்கொண்டால், நன்றாக இருக்கும். மற்ற ஜில்லாக்களிலிருந்து மனுக்கள் வரவேண்டாமென்று நான் சொல்லவில்லை. குறிப்பாக, நீலகிரி ஜில்லாவில் இருக்கிறவர்களுக்கு முதலில் கொடுங்கள். அவர்களுக்குக் கொடுத்த பிறகு காலி ஸ்தானங்கள் இருந்தால், மற்ற ஜில்லாக்காரர்களுக்குக் கொடுத்தால் நலம். நீலகிரி ஜில்லாவாசிகளுக்கு “முதல் சலுகை” கொடுக்குமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஹரிஜன நல இலாகாவைப்பற்றி ஒருசில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். “சேரி” என்ற பதம் கொஞ்சங்கொஞ்சமாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. ஹரிஜனக் காலனி என்று மற்ற ஜில்லாக்களில் ரூ. 750-ம் நீலகிரியில் ரூ. 1,200-ம் கொடுத்து வீடு கட்டினார்கள். அதனால் சேரிகள் போய்விட்டன. மூன்றாவது திட்டம் வந்துகொண்டிருக்கிறது. “பேஸ்மெண்ட்” வரையிலும் கட்டி, ஒரு கதவும் நிலையும் வைத்துக்கொடுப்பது, மற்றவை “பெனிபிஷரி” கட்டிக்கொள்ளலாமென்ற மூன்றாவது திட்டம் வந்திருக்கிறது. அது பழைய நிலைக்கே கொண்டிப்போய்விடும். ஆயிரம் ரூபாய் செலவழித்து வீடு கட்டும் நிலையில் ஹரிஜனங்கள் இல்லை. பழைய மாதிரிக் குடிசைகள்தான் போடுவான்; ஓலையை வைத்துக் குடிசை போடுவான். “சேரி” பதம் திரும்ப வரும். இப்பொழுது இருக்கும் “விற்பனை” திட்டத்தை நீடித்தால், நல்லது. 1971 வரை ஹரிஜனங்களுக்குச் சலுகையை நீடித்திருக்கிறார்கள். சர்க்கார் எதிர்பார்த்த அளவு ஹரிஜனங்கள் முன்னேற்றம் அடையாத காரணத்தால்தான், சலுகையை நீடித்திருக்கிறார்கள். அதே போல, வீடு கட்டிக் கொடுக்கும் திட்டத்தையும் இன்னும் 10 வருடத்திற்கு நீடிக்க வேண்டும். எல்லோருக்கும் ஒரே சமயத்தில் உதவி செய்ய முடியாது. ஒரு சிலருக்கு உதவி செய்தால், அவர்கள் முன்னேறுவதைப் பார்த்து மற்றவர்களுக்கும் பாடுபடுவார்கள்.

அகில இந்தியாவில் ஹரிஜனங்களுக்காக ஸ்தானம் ஒதுக்கப் படாத ஜில்லா நீலகிரி ஜில்லா. 1951 ஜனத்தொகைக் கணக்கில் ஏதோ தவறு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் ஹரிஜனங்கள் ஜனத்தொகை நீலகிரியில் குறைவு என்ற காரணத்தினால், ஸ்தானம் ஒதுக்கப்படாமல் போய்விட்டது. அதனால் அசெம்பிளியில் எங்கள் குறைகளை எடுத்துச்சொல்ல பிரதிநிதி இல்லாமல், கஷ்டப் படுகிறோம். 1961-இல் ஜனத்தொகைக் கணக்கு எடுத்த பிறகு ஹரிஜனங்கள் ஜனத்தொகை தெரியும். அதன் பிறகு நீலகிரி

24th January 1961] [Sri V. M. Surendra Ram]

ஜில்லாவுக்கு ஹரிஜனங்களுக்காக ஒரு ஸ்தானம் ஒதுக்கிக் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பப்ளிக் செர்வீஸ் கமிஷனில் ஒரு பிரதிநிதி வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறோம். ஹரிஜனப் பிரதிநிதித்துவம் பப்ளிக் செர்வீஸ் கமிஷனில் கிடையாது. மாஜி ஸ்பீக்கர் பூரீ சிவசுண்முகம் பிள்ளையை மத்திய பப்ளிக் செர்வீஸ் கமிஷனில் மெம்பராக எடுத்திருக்கிறார்கள். அதேபோல சென்னையிலும் ஒரு ஹரிஜனப் பிரதிநிதி நியமிக்க வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறோம். அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பேசுவதற்கு சந்தர்ப்பமளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு வந்தனம் தெரிவித்துக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER : அவைத் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் உரையிலே நல்ல திட்டங்கள், நல்ல கருத்துக்கள் தென்படுகின்றன. இருந்தாலும், அதிலே விட்டுவிடப்பட்ட சில முக்கியமான விஷயங்களையும் எடுத்துச் சொல்லத்தான் வேண்டும். எனக்குமுன் பேசியவர்களில் பலர் விலைவாசி தூக்கலாக இருப்பது, நியாய விலைக் கடைகள் இருந்தும் கூட மக்கள் உணவு தானியங்களுக்கு அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருப்பது போன்றவைபற்றி அழுத்தந்திருத்தமாகச் சொல்லிவிட்டார்கள். அத்தோடு, உர வகைகள் எல்லாம் காலா காலத்தில் வினியோகிக்கப்படவில்லை என்றும், அவை கறுப்பு மார்க்கெட் மூலமாகத்தான் நிறைவு செய்யப்படுகின்றன என்றும் சொன்னார்கள். உர வினியோகத்தில் இருக்கின்ற கோளாறுகளைத் தெரிந்து, அவைகளை நீக்கச் சர்க்கார் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். விவசாயிகளுக்குக் குறிப்பிட்ட மாதங்களில்தான் உரம் வேண்டியிருக்கிறது என்று சிலர் சொன்னார்கள், வாஸ்தவம். நல்ல வியாபாரியாக இருந்தால், அவன் என்ன செய்வான்? வேண்டாத மாதங்களிலும் சரக்கை நிறைய வாங்கி ஸ்டாக் செய்வான். கூட்டுறவு சங்கத்தினிடம் வினியோகிக்கும் வேலை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாதாமாதம் சரக்கை எடுத்துக் கொண்டு எடுத்த சரக்கை அவ்வப்பொழுது அவர்கள் விற்காக வேண்டும். வேண்டிய மாதமாக இருக்கலாம், வேண்டாத மாதமாக இருக்கலாம். கூட்டுறவு சங்கம் சல்பேட் உரத்தில் பணத்தைப் போட்டு முடக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. ஆதலால், இந்த வியாபாரத்தை மேற்கொண்டிருக்கும் சங்கங்களுக்கு அந்தச் சரக்கின் பேரிலேயே சர்க்கார் கடன் கொடுக்க வேண்டும். வட்டியில்லாக் கடனாகவும் இருக்க வேண்டும். அட்வான்ஸாகவும் கொடுக்க வேண்டும். சல்பேட் உழவு காலத்தில் வேண்டியதில்லை. சூபர் பாஸ்பேட்களை எடுக்கும் சமயத்தில் வேண்டியதில்லை. சல்பேட், ஆகண்டு, செப்டம்பர், அக்டோபர் மாதங்களில் மிக முக்கியமாக வேண்டி இருக்கும்.

[Sri K. M. Ramasamy Gounder] [24th January 1961]

அடுத்தபடியாக டிசம்பர், ஜனவரி, பிப்ரவரி மாதங்களில் வேண்டியிருக்கும். மற்ற மாதங்களில் தேவையில்லை. தேவையில்லாத மாதங்களில் மிஞ்சியுள்ள உரம் தேவைப்படும்போது கறுப்பு மார்க்கெட்டிற்குப் போகாமல் தேக்கி வைப்பதில் சர்க்காருக்கு அதிகப் பொறுப்பிருக்கிறது. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலேதான் சர்க்கார் அதிக உரம் உற்பத்தி செய்ய முடியுமென்பதைவிட இப்போதுள்ள விநியோக முறையை உடனடியாக கவனித்து ஆவன செய்ய வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக சிறுதொழில்களை எடுத்துக் கொள்வோம். சர்க்கார் சிறு கைத்தொழிலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் முறையில் ரூ. 11 கோடி ஒதுக்கியிருக்கிறது. இந்த ராஜ்யத்தில் உள்ள பல இடங்களில் எந்தெந்த இடங்களிலே தண்ணீர் வசதி, போக்குவரத்து வசதி முதலியவைகள் இருக்கின்றனவோ அவைகளை எல்லாம் தொழிற்பேட்டைகளாகவும், தொழிற்சாலைகளாகவும், தொழிற் பணிமனைகளாகவும் பரவலாக அமைத்து கொடுக்க அரசினர் ஆவன செய்யவேண்டும்.

கவர்னர் உரையில் இங்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படும் புதிய இருப்புப் பாதைகளின் பெயர்கள் கொடுக்கப்படவில்லை. சத்தியமங்கலம்—சாம்ராஜ் நகர் இருப்புப்பாதை எத்தனையோ வருடங்களுக்குமுன் சர்வே செய்யப்பட்ட பாதை. அதைப்பற்றிப் பேச்சே கிடையாது. சென்ற ஆண்டு எவ்வுகேள்வி ஒன்றிற்குப் பதில் கூறும் முகத்தான் மூன்றாவது திட்டத்தில் ஏற்றுக்கொள்ள ஆவன செய்யப்படும் என்று உள்துறை அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அவ்வாறே செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

கல்வித்துறையில் 6—11 வயது குழந்தைகள் எல்லோருக்கும் மூன்றாவது திட்ட பூர்த்தி காலத்திற்குள் இலவசக் கல்வி வசதி அளிக்கப்படும் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அம்முயற்சியில் கல்வியின் தரம், அதன் சிறப்புக் குன்றாது பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இன்றைய நிலை பரிதாபகரம். மேலும் உயர்நிலைப் பள்ளி, கல்லூரி இவைகளிலும் கல்வியின் தரம் குன்றி விட்டது. எஸ். எஸ். எல். சி. படித்தவர்களுக்கு வாழ்க்கைக்கு எந்த அளவில் அந்தப் படிப்புப் பயன்படுகிறது? அதிக பள்ளிகள் ஏற்பட்டு வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை அதிகமாக்கி இருக்கிறது. அது வன்றி உண்மையிலேயே வாழ்க்கைக்கோ, சமூகத்திற்கோ பயன்படும்படியாக அது இப்போது அமையவில்லை. சிறந்த கல்வி யாளர்கள் எவ்வளவோ யோசனை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். வெறும் ஏட்டுப்படிப்பு என்று இல்லாமல் தொழில் முறையிலே படிப்பு அமைந்தால் உபயோகமாக இருக்கும். இண்டஸ்ட்ரியல் பள்ளிகளாக அவைகளில் பல அமைந்து தொழில் படிப்புக்குப் பெரும் பகுதியினரை ஈர்த்துச் செல்லும் முறையில் கல்வித் திட்டம் சீராக்கப்படவேண்டும்.

ஆங்கிலத்தின் தரம் இப்போது குறைந்திருக்கிறது. அது உயரவேண்டும். எப்படி உயர்த்துவது? மூன்றாவது வகுப்பிலோ நான்காவது வகுப்பிலோ, ஆரம்ப வகுப்பிலோ ஆங்கிலத்தைப்

24th January 1961] [Sri K. M. Ramasamy Gounder]

போதிக்க முயற்சிப்பதால் தரம் உயர்ந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இல்லை. அந்த வகுப்புகளில் ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுக்கக்கூடிய ஆசிரியர்கள் இப்போது இருக்கிறார்களா? பள்ளிக்கூடங்களிலே தமிழுக்கு நிபுணர்களைத் தேடி நியமிப்பதை விட்டு, ஆங்கில நிபுணர்களைப் பொறுக்கி எடுக்கவேண்டும். எந்த வகுப்பாக இருந்தபோதிலும் ஆங்கிலம் போதிக்கக்கூடிய சக்தி யுள்ளவர்களாலே ஆங்கில பாடம் போதிக்கப்படவேண்டும். ஆரம்ப வகுப்பு முக்கியம் அன்று. ஆசிரியர்களின் திறமைதான் முக்கியம். முதலில் யார் யார் ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுக்க தகுதியுள்ளவர் என்று தேர்ந்தெடுக்கவேண்டும். பின்னர் அவர்களுக்கு ஸ்பெஷல் ட்ரெயினிங் கொடுக்கவேண்டும். இதுவரை நடந்துவந்தவைபற்றி பரிசீலனை செய்ய நிபுணர்களைக்கொண்டு கமிட்டி ஒன்று உடனடியாக நியமிக்கவேண்டும். இவ்விஷயமாக அரசாங்கம் செலவு செய்யும் பணம் வீணாகாத வழியைத் தேட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Mr. Chairman, Sir, I read several times the Governor's Address delivered to the joint session of the Madras Legislature and I must confess it was difficult for me to pick out any particular point which might throw some light on the policy of the Government and the future development of this State. Perhaps this was deliberate and they have reserved all their proposals to the Budget session so that they might unravel their plans at that time.

4-10
p.m.

Now, Sir, the chief thing that has been mentioned by the Governor was with regard to the Third Five-Year Plan. His Excellency has stated that the size of the Plan has been provisionally fixed at about 291 crores of rupees with the Central assistance of Rs. 101 crores. There is a comfortable thought in the minds of the Government that somehow or other this may perhaps be sufficient and they will be able to proceed with the implementation of the many plans that they have already adumbrated. Sir, when the Plan had been pruned to the extent of Rs. 100 crores of rupees there is necessity for the Government to take the legislature into their confidence and tell them exactly in what way and under what heads the pruning is to take place. Sir, we had a session in September when we discussed the plan of Rs. 400 crores which the Government had then put up. Today it is only Rs. 300 crores and this is a very material alteration. Therefore this House and the other House should be kept informed of the proposals of the Government in regard to the pruning that the Government are likely to undertake. It is not a mere question of pruning here and there, pruning a little to cover a deficit of Rs. 10 crores or 15 crores. When the pruning has been made to the extent of Rs. 100 crores necessarily the Plan has got to be radically revised.

Sir, in regard to the Third Plan as in regard to the First and Second Plans I have always taken the stand and I am sorry to say I cannot help taking that stand that the States have not been given

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [24th January 1961]

that freedom and latitude that they have a right to expect from a super-cabinet called the Planning Commission which is not within the framework of our Constitution. I have respectfully stated that I have very great respect for some of the Members of the Commission who have done exceedingly well. But as a Planning body I must once again say that it is not in the fitness of things that the responsibility of the States should not have been appreciated to the extent to which it ought to have been with the result that **today** all the States are in the position of having to go with the begging bowls more than once to the Planning Commission to get this, that or the other thing, or some allotment made. This has led to a great deal of rivalry between the States if not ugly misunderstanding between one State and another. And hon. Members who speak in the legislatures, if only hon. Members here have followed their speeches, would have realised that more often than not, the criticism is that such and such a State has not taken all the steps necessary whereas a neighbouring State has stolen a march. This is not the way in which the unity and the oneness of this great sub-continent could be preserved. However, Sir, we must be thankful for small mercies.

Now, suddenly we hear that the plan target which was fixed at Rs. 10,500 crores and which was repeatedly suggested was the maximum has been raised to Rs. 12,000 crores. All of us are anxious to get more money and so far as the necessities are concerned there can be no question whatsoever that any amount of increase in the plan allocation will satisfy the interests of this country. Further I would like to utter a note of warning. It has to be remembered that all plans depend upon a certain world situation which we cannot possibly ignore. Therefore even the best laid plans may go agley if conditions become difficult so far as the world situation is concerned. This is therefore a very serious matter and even with regard to the Third Plan it would be advisable to have a background, a certain skeleton form of a plan to be implemented if unfortunately—I hope it will not be—fate ordains that different conditions should prevail in this world.

Now, it has been suggested that the railways are developed here, there and everywhere. But we know to our cost that so far as the southern region is concerned there is not much scope for railway development under the Third Plan. Many appeals have been made and just now my hon. Friend spoke about the Satyamangalam railway and others have spoken about other railways. But to the extent to which the proposals have been made public, there is very little justification to hope that any such large scale development of the railways in the South is at all contemplated. And it is in this connection that we have a ray of hope that perhaps the development of the Tuticorin port may be taken up under the Third Plan. I see no evidence of it except fortunately for the definite stand taken by the Hon. Prime Minister of India that he would try and include it in the Third Plan. I am surprised to find—I do not know if I am correctly informed about this—from the statement in

24th January 1961] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

the press that a sum of Rs. 1 lakh has been given towards the initial stage of this project. We use the word 'soporific' for this in the medical parlance by which term we mean the man is lulled into thinking that this Rs. 1 lakh would work wonders. I think we may hear more about it when the Budget is discussed shortly.

I have one other suggestion to bring to the notice of the Government. Hon. Members would have noted that on the west coast, on the Arabian Sea coast, a free port has been started in the State of Gujarat. I appeal to the Government to take up with the Central Government the necessity for having a free port on this side of the Bay of Bengal, particularly along the coast line of Madras State where there are many ports which could be converted easily into a free port. Pondicherry can be easily converted into a free port for example. There should be a free port on this side so that industrial development here may progress. I do not know if the hon. Members fully realise the implication of the free port system. It is a port where no customs would be levied for certain specific purposes and the development of industries will be greatly accelerated by the free port. I see no reason why our Government should not take up the stand for a free port. This requires very little money to be given by the Centre. One of the existing ports—I mentioned Pondicherry as an obvious choice—could be made into a free port so that we may be in a position to get these goods that are very necessary for us from the eastern side, the south-east Pacific, or from Australia, from New Zealand, from Japan and from many other countries with which countries we have now trade relations and from where we have requested much of the heavy machinery to be imported into this country.

Sir, we have all been told that the Finance Commission is visiting this State shortly as it will visit all States. I would like to know whether the State Government have any proposals to be placed before the Finance Commission and if so would they kindly take the Legislature into their confidence before placing them before the Finance Commission. We have been—I must confess—let down badly by the previous Finance Commission in regard to allocation of funds to this State. Have the Government any proposals now and if they have proposals would they give an opportunity to the Legislative Assembly and the Legislative Council to consider their proposals and advise Government? I realise we can only advise Government. Whether that advice have any effect is a different matter for them to consider. I would therefore request the Government to let us know whether they would take the Legislature into their confidence. I think there is yet time for that. The Finance Commission is not likely to come in the next few months. I understand there are many problems to be dealt with. On the last occasion when the Finance Commission visited this State, I was told that education, particularly higher University education, went by default because no representation was made to the Finance Commission. On that ground the Universities have decided to wait on the Finance Commission and present their case.

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [24th January 1961]

I know the Universities now have little influence or no influence in the present state of things. However, it is a suggestion that we plead with the Government to consider carefully.

Hon. Members have spoken about the Panchayat Raj. I was a little surprised that a reform which was initiated with so much trumpet and so many bugles sounding has even within the short time aroused some little doubts in the minds of those who voted strongly for it that the Panchayat Raj is not already the success that it was hoped to be. For me and people of my way of thinking who never had any doubts about its success, it is not a surprise whatever. However, as the reform has been instituted one would not like to stand in the way of such a reform if it is useful. Therefore may I suggest to the Government to issue a periodical report every year or if possible twice a year about the working of the panchayats and the benefits it has conferred on the people, on the toiling millions as we would like to represent them, and as to how far they have been efficient in carrying out their duties which their predecessors were not in a position to carry out efficiently?

4-20
p.m.

Sir, I am very glad that the Finance Minister has taken such a prominent interest in sports, dramas, theatres, etc. To his many sided accomplishments, this is one more accomplishment. But I would like however to remind the Government and the Finance Minister, if I may, about the incident that recently occurred, with which the country is familiar, in the cricket match, played in the Corporation Stadium, Madras. It was a disaster which could have been a hundred times or a thousand times worse reminding us of the great disaster in the People's Park in the seventies. God in His mercy was kind to us. I understand that thatched sheds were put up all over the place, where the way out was one narrow gully through which women and children, who had gathered in their hundreds and thousands, would have been mercilessly slaughtered if anything had happened. I ask the Government to take steps immediately to see that in any function where large numbers of people are congregating thatched sheds are not put up. If we cannot afford to give better protection, let us rather boil in the sun than have the so-called shed which is certainly a sort of bait to get into great difficulties. I know that frequent outbreaks of fire take place in huts. Whether they are unauthorised huts or not is not the consideration.

I do not know what steps have been taken about slum clearance. I have been hearing about this slum clearance from the year 1952, when the Bill was just introduced for slum clearance as an emergency measure assuring us that a new vista was opening before our very eyes and that slums would be cleared. All that I can say is that I have lived to see that there are more slums than ever creeping into the City and in the whole of the country.

Sir, means of transport have been one of the big problems. I am very happy to learn and I hope I may one day have the privilege of enjoying a ride on the new buses that the Hon. the Transport Minister has introduced. I understand that they are

24th January 1961] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

very much like the greyhound buses of the United States where one can go in comfort throughout the night as in an aeroplane having halts at various motels, as they are called. I hope the visit of the Hon. Minister to the United States will make him devote some of his attention and thought to this matter and make travel more comfortable. One thing I must bring to his notice. The Government buses continue to defy all rules and regulations that have ever been laid down. We enquired into the matter. I personally tried to ascertain why it was so. I understand that the Police cannot interfere with the Government bus drivers. Are they a class by themselves? Even the Members of the Legislature cannot be under the control of the Police only when they are in this little area which the Hon. the Leader of the House has defined. But the Government transport drivers are a law unto themselves. They can go on the wrong side. They can overtake other buses, and their speed limit is unlimited. I do request the Hon. Minister to pay attention to this and to see that all people are treated alike and that none defies the law or breaks the law. (Interruption by the Hon. Sri M. A. Manickavelu) I am very glad to hear (he did not say it aloud) another Hon. Minister also joins in my plea to the Leader of the House. That shows a very healthy change in him, and so now I will come to his portfolio. (Laughter.)

The health of the people is none too satisfactory. Friends have already spoken about the crowded hospitals, outbreak of infectious diseases, outbreak of typhoid fever, a very large prevalence of leprosy, etc. But here again the health authorities are very good. They believe in the new modern therapy which is known as the tranquillizers. I hope the Hon. the Health Minister knows the meaning of the word 'tranquillizers'. Tranquillizers are drugs which are given to tranquillize one's feelings so that one may not feel overexcited. So it is seen in the papers that there has been a slight recrudescence of small-pox and that there were about 52 cases and 13 deaths. I am sure day after tomorrow there will be a statement saying that small-pox has subsided. They would not say that it has subsided. But they will say that the virulence has subsided and that there are fewer cases to report. They will come again in a few days with another statement. It has been repeatedly emphasized that there is only one method for treating these diseases, and that is a mass onslaught to prevent the spread of this disease. That is what is happening in all other countries. I will not say more about this, because at present I am very much concerned with the measures that are to be taken on a large scale and probably the report will deal with the lines on which the great international organization has suggested it.

It has been stated in the Second Five-Year Plan that the total outlay of health programmes was stepped up from Rs. 140 crores for the whole of the country in the first plan to Rs. 225 crores in the second plan and now to Rs. 300 crores in the third plan. It would appear at first sight that there has been a very generous increase of Rs. 75 crores in the third plan. In reality let me say

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

[24th January 1961]

that consequent on the drop in the value of the rupee, this Rs. 75 crores will largely go towards fulfilling the difference in the rupee value and not serve any useful purpose. At the same time, may I point out what is very important? While in the first plan the public sector outlay was Rs. 1,960 crores, we had Rs. 140 crores. In the second plan of Rs. 4,600 crores, we had Rs. 225 crores. In the third plan, we have Rs. 8,000 crores and the increase is only Rs. 75 crores. While the total plan has risen from Rs. 10,500 crores to Rs. 12,000 crores, only a sum of Rs. 300 crores is set apart for health. A sum of Rs. 300 crores for all the necessities of health in a total outlay of Rs. 12,000 crores certainly defeats one's imagination as to the profligacy of the Government, who have given this huge sum. Why is it so? Has this State Government done anything to ask the Planning Commission the mystery about this sum that has been allotted in the Third Five-Year Plan? It is even more important to know that this sum of Rs. 300 crores for the health programme includes water supply, rural and urban. The Hon. the Lady Minister, who is the Chairman of the water-supply scheme for the whole of India, is going through the work with great energy I am sure. But I am sorry she is not here now to enlighten us as to how many lakhs of rupees it would require to ensure urban and rural water-supply for the whole of India. It is on that basis that they must have included the whole sum. The sum includes provision for urban and rural water-supply, primary health centres, hospitals, control of communicable diseases, professional education, family planning and all other schemes connected with health. There is no doubt that the plan outlay so far as health is concerned is ridiculously small, and he would be a bold man to come and say that this sum will meet even the fringe of the problem of the health of the community.

Sir, looking into the plan and all the details, I feel that it would be far more easy to get Rs. 500 crores allotted for a steel plant or a hydro-electric project than to get Rs. 5 crores or Rs. 10 crores for health. This is the way of life. May I in this connection refer to a statement made by a former Planning Commission Member who was in charge of health (Sri J. C. Ghosh) when he concluded his address by saying "Planning for prosperity is not enough. Planning for a cultivated mind in a healthy body is equally important. While we are planning for the so-called prosperity for the future generation, too much stress on prosperity may result in the effacement of much of our previous heritage". This gentleman is no more, but his statement deserves to be emphasized and cultivated. I now come to a subject which is a little more important from the point of view of the State. In what I am going to say, I hope I will not be considered as criticising the Government. I am here merely to point to facts and if unfortunately I feel strongly about certain things, then, having been connected for ever fifty years with problems of health and medical education and medical relief, I must consider it my misfortune and not my fortune. Sir, to a question asked by my hon. Friend, Mr. Raza Khan—I think it was in March or April last—the Hon. Minister for Revenue said that 85 gazetted

24th January 1961] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

medical officers had resigned between 1957 and the end of May 1959, that is, in the course of about two years roughly. How many more have resigned since has not been ascertained, but it will be material for thought. (Sri Mohamed Raza Khan : We must put a question.) At that time, the Hon. Minister said that the resignations were due to various factors like seeking other jobs, not willing to serve in the primary health centres and taking up higher studies. These are the stereotyped replies that are generally given to the Ministers by their secretaries to be read out here. That is so in all Legislatures. What I hoped for was that after having given these stereotyped answers, which of course did not permit of counter-questions, the Hon. Minister would take some little care to go and find out what exactly the reasons were for such resignations. The Government could have ascertained the reasons from those who had resigned. Persons who had put in a service of twelve years, ten years and eight years resigned their jobs. Here I have got the statement. But I shall not trouble the House by referring to it in detail. Is there any other period in the history of the Medical Service in this State during which such a large number of doctors resigned their jobs? It is true that attractions are there for some medical men elsewhere but that cannot be the whole story. May I not request the Hon. Minister to find out why such people resign in such large numbers? I believe they continue to resign even after the improved scales of pay have been announced. It may be that even these scales of pay are not sufficient. Yet there may be other causes also. There are things which make a person sometimes feel that Government service is prison. The treatment that he receives is such that with the loss of his self-respect he does not want to continue in Government service. Has the Hon. Minister enquired into these causes? Let me say this. Sir, you and I have been members of the Medical Service for many years. I was a Government servant for 33 years and for ten years later I was an honorary, thanks to the Ministry of the day. I know I would not have continued under present conditions but that is another story. In spite of the fact that I had the temerity to propose a member of the service—a Civil Surgeon, Dr. M. R. Guruswamy Mudaliar—as Chairman of the Board of Studies against the Surgeon-General who was competent enough for that job, and got the latter defeated and the former elected as Chairman, I did not suffer for that act. On the other hand, I gained in prestige. So did my friends for having stood by me for the sake of a principle that an Indian ought to be the Chairman of the Board of Studies. I do not know whether such things would be possible under the present conditions.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Oh, yes.

DR. A. SREENIVASAN : தலை போய்விடும்.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Is it ' Oh, yes ' or ' oasis ' ? (Laughter).

I come to another question. Why are people not given opportunities to get facilities for post-graduate education? Have the Government passed any order that if a person found it not possible

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [24th January 1961]

to continue in Government service, he should not be selected for post-graduate studies? There has been a case where a person actually found it not possible to continue in Government service. It may be because he was posted somewhere he did not like it and resigned his job. When he applied for admission to a diploma course and was selected and actually paid his fee, he was told that he could not continue his studies. This happened three days after he had joined the course. He lost the fee he paid and lost the course also. Now I ask, Is there any Government Order to that effect? If not, why was this person sent out? Why are persons who are very well-trained not Selected? Sir, as you know, a Master of Surgery degree in Ophthalmology is a rarity. It is very rare to find Masters of Surgery in Ophthalmology, more rare than even the occasional bird that visits Tirukalikundram. And yet is it right that a Master of Surgery in Ophthalmology should be sent to a place where there are no facilities for work in that speciality? I think this requires looking into. I do not blame anybody but I think the whole thing requires a certain amount of careful consideration to see that the best use is made of the best talents in the profession.

I now come to another point. I understand that an order has been issued by the Government to regulate the services of honorary medical officers and honorary assistant medical officers. Formerly, these officers used to be appointed for five years and at the end of the five-year period, they had to seek appointment again. Suddenly this order has been changed and the term has been reduced to three years. I was one of those who was appointed for five years at a time and my appointment was renewed for another five years later. This happened after my retirement. That is why I said it would not have been possible to do anything under the present conditions. What is the object of the revised order? Why was it issued? The Hon. Minister should bestow a little thought on this question. Are the honorary medical officers a nuisance to the Government or to any particular section of the Service? There are certain people who believe that honoraries are not wanted. As President of the Services Association, I had to fight tooth and nail against the Services' mentality that it would not treat the honoraries on a par with them. But those days are over. Today you have under this Government 450 honoraries in our hospitals. They are better because the best of the medical men have accepted honorary jobs in these institutions. Do you want these people to come before you every year with bended knees and whispering humbleness and say 'We beg of you to continue us for another three years'. We have had doctors like Dr. C. P. Viswanatha Menon, Dr. Nambiar and Dr. Mohan Rao, who have the highest qualifications in particular specialities. Do you want such doctors to come to you and say 'We should be appointed for three years.'? What is the mentality that has led to this change in the term of honorary medical officers, who are doing such excellent work? I would like the Hon. Minister to see the work done by the honorary medical officers. There are the returns, annual returns, about their work,

24th January 1961] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

the number of operations they have performed and investigations carried out. Let him see those returns and say whether this term of three years is good enough. Is it good on the part of the Government which want to play fair between all sections of the people? I feel very strongly that this is a very unfortunate step taken by the Government in the administration of the Medical Department.

I do feel that the Government, in the Department of Medicine, must take effective steps to see that well-qualified personnel are available for the teaching and research duties that have to be carried out in medical colleges. Sir, we have five medical colleges under the control of the Government and one more is expected in the Third Plan period. May I beg to inform the Hon. Minister that for each one of these colleges, we require from 120 to 150 qualified medical personnel of whom at least one-third or one half should be persons possessing highest qualifications for discharging college and hospital duties associated with post-graduate education? Within the last three years, I have found one significant thing. Let me say this frankly without being offensive. Many States have developed their resources in regard to medical education to an extent I would never have dreamt of. But in this State what is the position of the oldest and the best of institutions in the country whose reputation has gone far beyond the confines of this State? Well, I will send a copy of the report of the Inspectors of the Medical Commission. They have very strongly criticised the fact that except for one solitary swallow, there is nobody else who possesses post-graduate medical qualifications in many of the subjects which are being taught in the medical college. I am unfortunately in a dual position. My position here does not worry me. But I cannot forget that I have responsibility in another place and a knowledge of what is going on from that place. I feel it is most unfortunate that education, medical education in particular, is not given that amount of consideration that it ought to be given to get people trained, to give facilities, to utilise the talent that is available in the honorary service and to give them equal facilities with the paid services so that we may have a large number of well-trained people who would be useful for the purpose for which they are expected to run these hospitals.

4-40
p.m.

Sir, let me again quote my late lamented and esteemed friend, Sri J. C. Ghosh. In 1955, speaking about education, he says: 'In the First Five-Year Plan all the Engineering Colleges and technical colleges which were preparing students for the degree course have been upgraded beyond recognition by capital grants for building and equipment and more generous but tapering recurring grants for improvement in the conditions of service of the staff. I hope we may likewise have grants for the medical colleges in the Second Five-Year Plan'. Can we not have a standing committee appointed consisting of representatives of the medical colleges and the University to go into this question? I know as I happen to be intimately connected with the Engineering and technical education and unfortunately with medical education also, what a strange contrast there is between the two. As Chairman of the Southern

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [24th January 1961]

Regional Committee, I know crores of rupees have been given to engineering colleges and polytechnics. So much so our hon. Friend from South Arcot wants not one polytechnic for his district but three or even four. Let him have it by all means. I have questioned it. In fact on a former occasion I said as a member of the Committee, 'I will not allow my preconceptions to interfere with the other things, the development of technical education'. But I would like to know, 'Has medical education lost importance simply because it concerns the health of the people and not with the prosperity of the people?' It is a very unfortunate state of affairs. Sir, I do not want to pursue this matter.

There is however a silver lining and I would very sincerely thank the Hon. Minister for Health and the Secretary of the Department for giving me this opportunity. Just before I went to Hongkong I wrote to the Secretary of the department to obtain the permission of the Government for me to enter into negotiations with the Vice-Chancellor of a very famous University. These negotiations had been carried on for nearly two years and it came to a point where we were going to settle it. I had asked that I should be permitted to enter into negotiations with the McGill University of Canada—from which University a great Neurologist came here, Mr. Pennfield. The Hon. Minister very kindly, very readily and within the shortest time obtained that permission. I had gone to that University, had conversations and we both, the Vice-Chancellor of that University and myself, have drawn up a scheme to which both of us attached our signatures. I have presented that to the Government. I am glad and grateful to the Government. They have promised to give very sympathetic and very early consideration. The gist of the matter is that they will be sending certain very experienced, highly qualified persons to us for a year or so at their own expense. They are to be paid everything by that Government. All that our Government have to pay is their living expenses and transport charges within the State. They will on the other hand take our men there and train them in the particular subjects in which we want our men to be trained. I do not want to go into the details now. But I can assure the House and I hope you will agree with me, Sir, having had some knowledge of the scheme that it will be one of the most beneficial things for us in the present state of affairs to take full advantage of this agreement. I am grateful therefore that the Hon. Minister for Health has blessed the scheme and I hope it will be possible for us to derive the maximum advantage out of it.

Sir, my own view is that medical education requires special care and I would appeal to the Hon. Minister for Health to see that there is a Director of Medical Education to look after medical education. He should be in sympathy with the various aspects of medical education and with research, and give every encouragement to young men—700 or 800 are going to be appointed for the various colleges to benefit by post-graduate education and other.

24th January 1961] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Sir, I have on more than one occasion spoken somewhat frankly that all these are carefully documented and recorded in this, shall I say red book or rosy book. But the effect of it is not at all rosy. We never know what has happened to these suggestions. The Hon. the Leader of the House will naturally reply to the debate and when he has got to reply there are so many suggestions made by so many hon. Members and it inevitably happens that he cannot deal with everything. I admit it is the case. But may we not have at some later day some little reaction of the Government to the many suggestions that have been made on the floor of this House? I do not mind in what way they deal with them. You can say : ' The hon. the Leader of the Opposition made some foolish statements which the Government are not able to accept '. Or they might put it as softly as they do at question time. But still it will be of great relief for us to know where we are so that we may not repeat those same suggestions if the Government are not to take note of them whatsoever.

Sir, one last word and I will finish. I am grateful to you for giving me the time to participate in this debate. A great deal has been said about the Heads of Departments and their attitude in regard to the various aspects. I have also been a Head of a Department. I know exactly what we are expected to do. We were expected to be seen but not heard. That was the case to a very large extent till recently under the old regime but unfortunately owing to certain causes, political rather than other, some of the Heads of Departments were allowed to speak and explain the policies of the Government. I do not know whether there are any political classes for the Heads of Departments to explain the policy of the Government now because we are having it straight from them in no small measure. In fact all the trouble they take to tour for 25 days in the month as was pointed by the hon. Member Sri Raza Khan are meant for the political education. Sir, I would only say that there is no necessity for any Head of a Department to get mixed up in policy statements. On the other hand I would strongly plead both with the Government and with the Heads of Departments that there should be no hesitation on their part to express their views frankly and fairly and strongly to their Chief so that their chief might know what their views are. Their views might be overruled as very often our views are overruled. That is the way in which any Government can possibly continue.

Sir, I have taken a little time and I must ask your forgiveness. But I hope what I have said about some of the matters concerning the administration of the Medical Department will be understood not as criticism of any particular individual or individuals, certainly not a criticism of the Hon. Minister, but as a constructive suggestion. I do hope the Hon. Minister will consider the possibility of appointing a special committee to go into these questions and see

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [24th January 1961]

how far that committee can help in the improvement of medical education. At present, I must confess the Medical Department is the most unfortunate department of all departments.

Thank you, Sir.

4-50
p.m.

* * SRIMATHI SARASWATHI PANDURANGAM: சபைத்தலைவர்

அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் அவர்களுடைய உரையைப் பாராட்டி இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்லப் பிரியப் படுகிறேன். முக்கியமாக நம்முடைய நாட்டிற்கு வந்திருக்கும் எலிசபெத் ராணி அவர்களுக்கு நம்முடைய மாகாணத்தின் சார்பாக நல்லதொரு வரவேற்பை அளிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்திருப்பது மிகமிகப் போற்றத்தகுதியது. அவர்களை 'வருக' என்று நாம் வரவேற்கிறோம். நம்முடைய மந்திரிகள் முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தையும் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தையும் வகுத்து நல்லதொரு பணியை ஆற்றி இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நம்முடைய வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். கல்வியைப் பொறுத்த வரையில் இப்போது 6 வயது முதல் 11 வயது வரை உள்ள குழந்தைகளுக்கு இலவசமாக கல்வியளிக்கப் போவதாக இருக்கிறது. பத்தொன்று வயது வரையுள்ள குழந்தைகள் எட்டாம் வகுப்பு எட்டும் நிலையில் இன்றில்லை. எங்கு பார்த்தாலும் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இருக்கிறது. எஸ். எஸ். எல். சி., பி. ஏ., எல்லாம் படித்து விட்டு இருக்கிறவர்களுக்கே எங்கு சென்றாலும் வேலை இல்லை. என்ற நிலை இருக்கும்போது எட்டாம் வகுப்பு படித்த பிள்ளைகள் எந்த விதமான தொழிலில் ஈடுபட முடியும் என்று சந்தேகமாக இருக்கிறது. குழந்தைகள் நன்றாகப் படிக்கவேண்டுமென்ற கருத்தில், பிள்ளைகள் தேசத்தினுடைய செல்வங்கள் என்ற காரணத்தால் பத்தாவது வரையிலும் இலவசக் கல்வி அளிக்கவேண்டுமென்று மிகவும் பாராட்டக்கூடிய அளவிலே நமது முதன் மந்திரி அவர்கள் கூறி வருகிறார்கள். அதன்படி எஸ். எஸ். எல். சி. வரை இலவசக் கல்வி அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்திற்குள் எல்லா கிராமங்களுக்கும் மின்சாரம் விஸ்தரிக்கப்படுமென்று இருக்கிறது. ஆனால் அதே நிலையில் நம்முடைய சென்னையைப்பற்றி நினைக்கிற போது மக்கள் நெருக்கடி அதிகமாக இருக்கிறது. இருபது லட்சம் என்ற எண்ணிக்கை வளர்ந்துகொண்டே போகிறது. இந்த நெருக்கடியைப் போக்க செங்கற்பட்டு வரையிலும் மின்சார ரயில் விஸ்தரிக்கப்பட இருக்கிறதென்று சொல்கிறார்கள். அதே விதமாக அரசுகோணத்திலிருந்து சென்னை வரையிலும் விட வேண்டுமென்று மத்திய அரசாங்கத்திலிடம் போராடிப் பெறவேண்டும். அந்த அளவுக்கு எலெக்ட்ரிக் டிரெயின் விட்டால், வேலை செய்கின்ற உத்தியோகஸ்தர்கள் பரவலாக வாழ்க்கை வசதியைத் தேடிக்கொள்வார்கள். முக்கியமாக, அரசுகோணம் வரையிலும், எலெக்ட்ரிக் டிரெயின் விடவேண்டும்.

24th January 1961] [Srimathi Saraswathi Pandurangam]

சென்னைப் பொறுத்த மட்டிலே, ஆஸ்பத்திரிகள் இருந்தாலும், தொத்து வியாதியஸ்தர்களுக்குச் சிகிச்சைக்குப் போதுமான வசதியில்லை. அடுத்தபடியாக, தாய்மார்கள் குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். குழந்தைகளுக்குத் தனியாக வைத்தியசாலை இருக்குமானால், நன்றாக இருக்கும். இப்பொழுது பெண்களுடைய ஆஸ்பத்திரியில் குழந்தைகளின் சிகிச்சைக்காக ஒரு பக்கம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. குழந்தைகளுடைய சிகிச்சைசாலை பெண்கள் ஆஸ்பத்திரியில் இணைக்கப்பட்ட ஒரு வைத்தியசாலையாக இருப்பதால், குழந்தைகளுடைய வியாதியைக் கவனித்துச் சரியாகச் சிகிச்சை செய்ய வசதியில்லாமல் இருக்கிறது. இருபது லட்சம் ஜனத்தொகையுள்ள சென்னை நகரில் குழந்தைகளுக்காகத் தனியாக ஒரு ஆஸ்பத்திரி இருக்கத்தான் வேண்டும். அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இணைப்பு வைத்தியக் கல்லூரியைப்பற்றி ஒருசில வார்த்தைகள், சுகாதார அமைச்சர் அவர்கள் நன்றாகத் தன்னுடைய வேலையைச் செய்து வருகின்றார். இருந்த போதிலும், அவர் இந்த இணைப்பு வைத்தியக் கல்லூரிக் குழந்தைகளின் கண்ணீரைத் துடைக்க வேண்டியிருக்கிறது. அந்தக் கல்லூரியை முடிவிட்ட பிறகு, அந்த மாணவர்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கும், பின்னால் அவர்கள் வாழ்க்கையைச் செவ்வனே செய்வதற்கும் உரிய ஏற்பாட்டைச் செய்யாமலிருப்பது யாருடைய குற்றம் என்று தெரியவில்லை. யுனிவர்சிட்யின் குற்றமா அல்லது அரசாங்கத்தின் சங்கடமா என்று தெரியவில்லை. இரு சாராருடைய உள்ளங்களும் ஒன்று சேரவேண்டும். விடுதலை பெற்ற இந்தியாவில் அரசாங்கமும் யுனிவர்சிட்யும் இணைந்துதான் போகவேண்டுமே தவிர, பிரிந்து போக முடியாது. ஆகையால், ஒன்று கலந்த மனப்பான்மை யுடன், அந்தக் கல்லூரிப் பிள்ளைகளுக்கு வாழ்வு அளிக்க வேண்டும். அவர்களுடைய தாய்மார்கள் தங்களுடைய கார்களையும் மற்றச் சொத்துக்களையும் விற்றுப் படிக்க வைக்கிறார்கள். அவர்கள் பிற்காலத்தில் நல்ல நிலைமை எய்துவார்கள் என்ற எண்ணத்தில் அவ்வாறு செய்கிறார்கள். அந்தப் பிள்ளைகள் எந்தப் பட்டதாரிப் பட்டியலிலும் சேர்க்கப்பட முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் அரசாங்கமும் யுனிவர்சிட்யில் இருக்கிற உத்தமர்களுமே ஒன்றுசேர்ந்து ஒரு முடிவு செய்து, அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். யாருடைய குற்றம் என்று மக்களுக்குத் தெரியவில்லை. ஏன் இப்படி வைத்திருக்கிறார்கள் என்று மக்கள் வேறுவிதமாக நினைக்கிறார்கள். ஆகையால், இந்த விஷயத்தில் சிக்கிரத்தில் ஒரு முடிவு காணவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

5-00
p.m.

The House then adjourned.